

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 października 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jolanta Łanowy
Protokolant:	Kamila Niemczyk

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2015 r. w Gliwicach

sprawy R. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołań R. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 20 kwietnia 2015 r. i 12 maja 2015 r. **nr** (...)

- zmienia zaskarżone decyzje w ten sposób, iż przyznaje odwołującemu prawo do emerytury od listopada 2014 r.,
- zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. na rzecz odwołującego kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

(-) SSO Jolanta Łanowy

VIII U 812/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 20 kwietnia 2015 r., znak: ENMS/10/048047647 Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił R. C. prawa do emerytury w niższym wieku. Decyzję wydano w oparciu o przepisy ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2015r., poz. 748 ze zm.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu wskazano, iż ubezpieczony nie udowodnił 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 13 lat, 6 m-cy i 2 dni.

Decyzją z dnia 12 maja 2015 r., - (wydaną na skutek wniesionego w dniu 14.04.2015r. odwołania R. C.) - Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. po raz kolejny odmówił R. C. prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2015r., poz. 748 ze zm.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. (Dz. U. z 1983 r.

Nr 8, poz. 43 ze zm.), ponieważ nadal nie udowodnił on 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach. Z tym uzasadnieniem, że przedłożone przez ubezpieczonego świadectwo pracy w szczególnych warunkach nie spełnia wymogów formalnych. Pracodawca bowiem w dniu zwolnienia z pracy powinien wystawić świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze. W chwili obecnej zakład pracy nie istnieje i pracodawca nie może wystawić takiego świadectwa. W obu decyzjach z dnia 20 kwietnia 2015r. i z dnia 12 maja 2015r. organ rentowy zaliczył R. C. staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 13 lat, 6 miesięcy i 2 dni.

R. C. wniósł odwołania od powyższych decyzji : z dnia 20 kwietnia 2015 r. i z dnia 12 maja 2015 r. wnosząc o ich zmianę poprzez przyznanie mu prawa do wcześniejszej emerytury oraz zasądzenie na rzecz ubezpieczonego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Ubezpieczony podniósł, że nie sposób zgodzić się z decyzjami odmownymi z dnia 20 kwietnia 2015 r. i z dnia 12 maja 2015 r. jedynie dlatego, że świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawił mu były pracodawca B. P. (1), gdyż firmą osoby fizycznej jest jej imię i nazwisko, nadto w dniu 18 maja 2015 roku przedłożył świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach wystawione przez B. P. (1) z podpisem notarialnie poświadczonym.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o oddalenie odwołań i podtrzymał argumentację zaprezentowaną w zaskarżonych decyzjach.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony R. C. urodził się w dniu (...)

Nie jest członkiem Otwartego Funduszu Emerytalnego.

W dniu 19 listopada 2014 roku ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury z obniżonego wieku.

Zaskarżonymi decyzjami organ rentowy odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

W ocenie organu rentowego ubezpieczony udowodnił na dzień 31 grudnia 1998r. - łącznie 26 lat, 2 dni okresów składkowych i nieskładkowych, jednakże nie udowodnił 15 – letniego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, a jedynie 13 lat, 6 miesięcy i 2 dni. Organ rentowy nie uwzględnił ubezpieczonemu do okresu pracy w szczególnych warunkach zatrudnienia od 8 listopada 1990 roku do 30 kwietnia 1993 roku w firmie (...). Albowiem zaświadczenie o pracy w warunkach szczególnych wydane zostało przez byłego pracodawcę , w momencie kiedy nie prowadził już działalności gospodarczej, a nie bezpośrednio po zakończeniu stosunku pracy.

R. C. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę , w okresie od dnia 8 listopada 1990 roku do 30 kwietnia 1993 roku , w przedsiębiorstwie (...) w G., przy ul. (...) na stanowisku kierowcy samochodowego powyżej 3,5 tony w pełnym wymiarze czasu pracy .

B. P. (1) w powyższym okresie prowadził jednoosobową działalność gospodarczą w zakresie usług transportowych, pod nazwa (...) w G. . Przedsiębiorstwo (...) zajmowało się transportem międzynarodowym towarów na terenie Europy i do Rosji. B. P. (1) prowadził działalność gospodarczą w tym zakresie od 1990r. do 1993r. , zatrudnił od 4-5 kierowców , na stanowiskach kierowców samochodów powyżej 3,5 tony i mechanika. Dysponował czterema samochodami ciężarowymi marki V. (...) i F10 o ładowności do 24 ton.

Ubezpieczony przed podjęciem pracy u B. P. (1) , w okresie od 8 grudnia 1985r. do 14 października 1990r. również pracował jako kierowca samochodu ciężarowego powyżej 3,5 ton w Przedsiębiorstwie (...) w G..

W przedsiębiorstwie (...) skarżący nie był kierowany do żadnej innej pracy, pracował jako kierowca w transporcie międzynarodowym na terenie Europy. Jeździł samochodami ciężarowymi marki V. (...) i F10 o ładowności do 24 ton,

jako że w przedsiębiorstwie (...) nie było samochodów o mniejszej ładowności. Wykonywał swoje obowiązki stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Sporadycznie, w razie wystąpienia drobnej usterki w samochodzie, samochód był naprawiany przez mechanika, a ubezpieczony nie prowadził kursów. Taka sama zasada dotyczyła innych kierowców. Kierowcy nie byli uprawnieni do samodzielnych napraw samochodów, gdyż były to nowoczesne pojazdy. W razie konieczności przeprowadzenia przeglądu lub poważniejszej naprawy, samochody były odprowadzane do serwisu. Jednakże nie zdarzało się to często, gdyż samochody rzadko wymagały napraw, a serwisowano je dwa razy do roku.

W spornym okresie świadek G. J. także była pracownikiem B. P. (1), prowadziła księgowość w jego firmie, do jej obowiązków należało rozliczanie delegacji kierowców, w tym R. C..

Razem z odwołującym, na stanowisku kierowcy u B. P. zatrudniony był także świadek H. Z. (1). Ubezpieczony podjął pracę u B. P. za namową H. Z..

W 1993r. B. P. (1) zlikwidował działalność gospodarczą, z uwagi na jej nierentowność. Nie wystawił jednak pracownikom w tym ubezpieczonemu zaświadczeń o pracy w warunkach szczególnych. Nie miał wiedzy w tym zakresie.

Świadcstwo pracy w szczególnych warunkach zostało wystawione ubezpieczonemu przez B. P. (1) dopiero w dniu 3 marca 2015 roku, z uwagi na fakt iż ubezpieczony starał się o świadczenie emerytalne. Z treści świadectwa wynika, że ubezpieczony w okresie od 8 listopada 1990 roku do dnia 30 kwietnia 1993 roku wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony.

Powyższy stan faktyczny ustalono na podstawie akt organu rentowe, akt osobowych, zaświadczenia o pracy warunkach szczególnych z dnia 18 maja 2015r., zeznań świadków: G. J., B. P. (1) i H. Z. (1), oraz przesłuchania stron.

Sąd uznał wyżej wymienione dowody za wiarygodne i mogące stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie. Zgromadzona dokumentacja została sporządzona w sposób rzetelny i nie budzący wątpliwości, a zeznania świadków są spójne, wzajemnie się uzupełniają, jak również korespondują z zeznaniami ubezpieczonego. Wszyscy świadkowie mają szczegółowe informacje na temat miejsca, czasu i charakteru wykonywanej przez niego pracy, albowiem byli jego współpracownikami, zaś B. P. (1) był pracodawca ubezpieczonego.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 i 2 w zw. z art. 32 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. 2015r., poz. 748 ze zm.) prawo do emerytury ma ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 roku, który:

- ukończył 60 lat w przypadku mężczyzny,
- udokumentował do dnia 31.12.1998r. 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, w tym co najmniej 15 lat zatrudnienia przy pracach wymienionych w wykazie A rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz.43 ze zm.),
- nie przystąpił do OFE albo złożył wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w OFE za pośrednictwem ZUS, na dochody budżetu państwa.

Po myśli § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych

warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie pozostawała kwestia posiadania przez ubezpieczonego 15-letniego okresu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych na dzień 31 grudnia 1998r., a w szczególności czy w okresie od dnia 8 listopada 1990 roku do 30 kwietnia 1993 roku, będąc zatrudnionym na podstawie umowy o pracę w przedsiębiorstwie (...) w G., na stanowisku kierowcy, świadczył pracę w warunkach szczególnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, wynik postępowania dowodowego wskazuje, iż ubezpieczony udowodnił wymagany 15-letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. W spornym okresie był zatrudniony na stanowisku kierowcy i wykonywał pracę kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wykonywane przez ubezpieczonego prace są wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 ze zm.), zawierającym wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego. W dziale VIII wykazu A, pod poz. 2 figurują bowiem prace kierowców samochodów ciężarowych o dopuszczalnym ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, specjalizowanych, specjalistycznych (specjalnych), pojazdów członowych i ciągników.

Co prawda świadectwo pracy w szczególnych warunkach zostało wystawione w dniu 3 marca 2015 roku przez B. P. (1), nie zaś bezpośrednio po rozwiązaniu z ubezpieczonym stosunku pracy. Tym niemniej okoliczność wykonywania przez R. C. pracy w warunkach szczególnych została ponad wszelką wątpliwość wykazana w postępowaniu sądowym za pomocą przeprowadzonych dowodów, w szczególności zeznań świadków B. P. (1), G. J. i H. Z. (1).

Zgodnie z § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno – rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. 2011r., Nr 237, poz. 1412) okresy zatrudnienia mogą być udowodnione zeznaniami świadków, gdy zainteresowany wykaże, że nie może przedstawić zaświadczenia zakładu pracy, a zeznania świadków przedstawia osoba ubiegająca się o przyznanie świadczenia. Natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, w sprawie o sygn. akt II URN 3/1995 uznał, iż w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe wynikające z § 22 wskazanego rozporządzenia dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem, nie obowiązują ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283).

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczony w dacie złożenia wniosku spełnił wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury z tytułu obniżonego wieku, dlatego na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmieniono zaskarżone decyzje: z dnia 20 kwietnia 2015r. i z dnia 12 maja 2015r. w ten sposób, że przyznano ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od listopada 2014 roku.

O kosztach orzeczono po myśli art. 98 k.p.c. w związku z § 12 ust. 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. 2013r., poz. 461).

(-) SSO Jolanta Łanowy